

mal tännatud leiva palloke ikka ommast
käest.

Josep. Kui teil üks hobbone ja kaks
innimest allate moisas seisid; siis ei olnud
teil enam kui kaks innimest koddo, ja
need kaks pidid ommeti ni paljo põllo tööd
teggema, et nemmad keik tallo ja lopsed
joudsid toita ja üllespidada, ja peälegi,
nenda kui sa ütled, rohkesti toita?

Küllakubjas. Mis ma ütlesin, se on
tõssi.

Josep. Sedda ma ussua. Nüüd üle
mulle weel: kui nüüd teie lapsed tugge-
wamaks läksid, küllap teie siis ka joudsite
enam maad addra alla wotta?

Küllakubjas. Sedda meie teggime
ka; agga sest meie abbi ei sanud; nüüd
hakkati ka wähe hawalt meie teopäwad
sissama.

Josep. Siiski teie ellasite ikka weel
holpsaste?

Küllakubjas.

Küllakubjas. Miks meie ei elland!
Meid olli hulk noort rahwast kaswamas:
üks teise järrele joudis ikka tõreggiaks in-
nimesseks. Meid olli nelli wenda, ja kaks
õed, ja lehel olli kaks poega ja üks tüttar.

Josep. Need ommeti keik süa tahtsid?

Küllakubjas. Selle eesti nemmad ka
tööd teggid, et pea suitses otsas. — Pär-
rast isä ja sel lahkusid: sel wöttis kahhe
päwa maad, ja meie isä pidas nelia pä-
wa maad. Meie õed läksid mehhele ja
meie wõtsime naesi. — Nüüd lisjati jälle
meie teo-päwi. — Pärast kui meie isä
ja emma ollid surnud; siis ellasime weel
tüffi aega ühheskous; agaa meie naesed
ei sündind ühtekokko: neil olli allate rüd
ühheskous. Sepärast meie lahkusime
jälle: minna wõ sin norema weinaga kah-
he päwa maad, ja teine wöttis kolmanda
weinaga kahhe päwa maad. — Selle
wisiga meie olleksime nüüd õige hästi korda